

faa undrer det mig derimod, at man ikke har set Grunden, hvorfor dette Stykke er kommet til. Det er naturligtvis flet for at fastholde Udeleligheden og, i § 6, Fæstelygten for de Steder, som i Medhold af den tidligere Ret, saaledes som Bevillingsmyndigheden har udviklet denne, bestaa som Gaarde med kun 1 Td. Hartkorn (Estrup. Det staar der ikke i Lovforslaget); ja, jeg skal gjerne erkjende, at det er ukorrekt, at der staar „Eiendom“ og ikke „Gaard“, men forøvrigt tror jeg ikke, man skal henvægte, at de Tilfælde, som det ærede Medlem, traf frem, ikke vare af den Betydning, at man derfor skulde være berettiget til at sælde en saadan Dom over det paagjældende Stykke, som han sældede derover. Det ærede Medlem, som hævder, at en Eiendom paa 1 Td. Hartkorn ikke behøver at være en Gaard, burde allermindest kunne overse, at en saadan Bestemmelse som den, der findes i § 1, er nødvendig, naar man overhovedet skal give sig af med Udstykningslovgivning. — Det ærede Medlem opholdt sig ligeledes ved § 3 og navnlig ved det sidste Stykke deraf, som var ham uforstaaeligt. Der er dog en tilsvarende Bestemmelse i Udstykningsloven af 3die December 1819, som vel ikke nu ligesvem gjælder for Fæstegods, men som efter min Formening burde gjælde for det, og det er Bestemmelsen i § 8, som siger, at, naar saadanne Lodder som de i § 3 nævnte sammenlægges, blive de at betragte som een samlet Eiendom, som da ikke kan skilles ad igjen uden paa samme Maade som det sker ved Udstykninger, kun selvfølgelig med den Forskjel, at der ikke behøves nogen ny Taxation af den, fordi Stykkerne allerede hver for sig have deres Hartkorn, men det er ikke tilladt vilkaarligt at adskille den Slags Eiendomme fra hinanden uden at faa en Slags Approbation derpaa af Indenrigsministeriet.

Jeg kommer nu til det, som det ærede Medlem synes at lægge mig særdeles til Last, nemlig, at jeg i Lovforslaget skulde have optaget flere nye Bestemmelser, og det endog meget indgribende Bestemmelser, som ikke fandtes i den ældre Lovgivning. Jeg skal her væsentlig henholde mig til § 1 og § 6, og skjøndt jeg naturligtvis ikke kan forhindre det ærede Med-

lem fra at have en anden Mening i den Henseende end jeg, saa vil han dog indrømme, at, naar jeg skal forelægge et Lovforslag, saa måa jeg bygge det paa den Betragtning af Forholdene, som jeg har. Det er ganske sikkert en ny Bestemmelse, der findes i § 1, dog, om man vil, mere ny fra den formelle end fra den reelle Side; thi Godseierne have aldrig haft Lov til at omdele Godset som de vilde, men de have altid haft den Forpligtelse, at sørge for, at der blev en Gaard tilbage af en saadan Størrelse, at den var istand til at give en Gaardmandsfamilie anstændigt Underhold. Altsaa, naar jeg her har foreslaaet at sætte den samme Begrændsning, som i Genhold til den samme Taxte er sat i Loven af 3die December 1819, saa er det kun den formelle Betegnelse af Begrændsningen, nemlig ved et vist Antal Tønder Land til en vis Taxt, som er ny, medens det Gamle er det, at det egentlig kommer an paa Administrationen at afgjøre, hvorvidt den Gaard, der bliver tilbage, er stor nok til at kunne ernære en Gaardmandsfamilie eller ikke. At nu den Regel, som Administrationen i saa Henseende tidligere har fulgt ved at sætte 1 Tønde Hartkorn, ikke er rigtig, derom tror jeg ikke, at vi ere uenige. Jeg tror, at det kan siges, at denne Bestemmelse er kommen ind i Omfordelingen ved en uheldig Forverling med Udstykningsforholdene; imedens man nemlig ved Udstykning paa Selveiergodsfer maasse kunde og, for ikke at være ubillig mod Enkeltmand, maasse maatte finde sig i et temmelig vidtdrevent Bevillingssystem, har jeg derimod ikke kunnet se, at det Samme gjaldt overfor Godser. Dersom det ærede Medlem derfor havde rettet sine Indvendinger mod, at man ikke kan sige, at det er en korrekt Betegnelse, naar der staar, at det skal være 20 Tønder Land til Taxt 24, saa skulde jeg gjerne give ham Ret. Det erkjender jeg, at det ikke er, men en Bestemmelse om, at Gaarden skal konserveres som Gaard og i den Størrelse, at en Familie kan leve derpaa, er paa den anden Side paa ingen Maade fyldestgjort ved den Bestemmelse, som Administrationen har taget om at lade Gaarden gaa ned til 1 Tønde Hartkorn. Forsaa vidt ere vi altsaa enige om dette